

23. KVĚTNA 2020

SOBOTA PO 6. NEDĚLI VELIKONOČNÍ

1. čtení: Sk 18, 23–28

Mezizpěv: Žl 47

Evangelium: Jan 16, 23b–28

P. Vladimír Josef Slámečka

V předvečer svátku přenesení ostatků svatého otce Dominika² nás církev zve, abychom se s apoštolem Pavlem vydali na jeho v kanonických textech Písma poslední, tzv. třetí apoštolskou cestu. Ta proběhne mezi lety 53–57 a i během ní, jak jsme ostatně zvyklí, prožijeme s apoštolem Pavlem spoustu dobrodružství. Ale nepředbíhejme: cesta přece teprve začíná.

A hned na jejím začátku nám Písmo nabízí několik myšlenek, ze kterých bych pro dnešek vybral dvě. Pavel nejprve prochází Galácií a Frýgií a navštěvuje tamní společenství, z nichž většinu založil. Symbolicky řečeno, Pavel je nejen rybář, ale také pastýř. Obou rolí je v církvi v každé době naléhavě potřeba: nesmíme ztrácet ze zřetele „rybářskou“ službu: vždyť k misii nás zavázal sám Zmrtvýchvstalý Pán, když nás poslal získat Mu za učedníky všechny národy. Rozhlédneme-li se ale dnes v naší zemi kolem sebe, tak musíme pokorně přiznat, že se nám toto poslání nedaří zrovna moc dobře naplňovat: prázdné kostely, semináře, kláštery... Klademe si často otázku, čím to je, že jsme považováni – a bohužel právem – za jednu z nejateističtějších zemí světa. Vyčerpávající odpověď na tuto otázku nezná asi nikdo, ale nabízí se jedno možné vysvětlení: Pavel je pastýř. Ano, jistě, misie mu leží nesmírně moc na srdci, ale na ty, které přivedl ke Kristu, nezapomíná. A to nejen ve svých modlitbách, ale i prakticky. A tak jeho kroky vedou především do těchto společenství, aby učedníky utvrdil ve víře, aby je posílil, povzbudil. Trpělivě vysvětluje nauku, stará se o kvalitní for-

maci rodících se církevních obcí, diskutuje s názorovými odpůrci a protivníky, nenechá se zvíkat ve svých názorech, ale s neochvějnou věrností Pánovu evangeliu se stará o ty, které přivedl k víře a které mu Pán jednou provždy svěřil.

Není právě kvalitní formace – nauková i duchovní – to, co nám v církvi nejen v naší zemi dlouhodobě chybělo a chybí? Vždy si kladu otázku, jak je možné, že se komunistickému režimu podařilo tak rychle a snadno mnoho dobrého v naší zemi za pouhých čtyři desetiletí zlikvidovat. A s hrůzou zjišťuji, že je to asi i tím, že naši předchůdci nedbali na kvalitní formaci jednotlivců; spokojili se s plošným katolicismem, tedy s tím, že si lidé jednou týdně splnili „nedělní povinnost“. Ale to je strašně málo! Všimněme si nejen Pavlovy pohotovosti, ale i aktivity ostatních křesťanů, jejichž víra byla ještě tak mladá: když do Efesu zavítá alexandrijský Žid, podle všeho nesmírně okouzující mladý muž s přirozenou inteligencí a šarmem, Apollos, zapálený pro Krista, a zároveň tak zoufale potřebující formaci (znal vlastně jen křest Janův), ujmou se ho manželé Priscilla a Aquila, aby ho uvedli do plnosti Pravdy. A on potom pokračuje na své cestě do řecké Achaje, vybaven doporučujícím listem efeských bratrů... a s nesmírným zápalem hlásá, že Ježíš je Mesiáš.

Prvotní církev se nebojí oslovit lidi dobré vůle, využít jejich talentů, nadání, schopností a důvěřovat jim – že i oni, ačkoliv ještě nejsou křesťané – mohou se stát Pánovým nástrojem a vykonat pro šíření Království mnoho dobrého. Stejně jako se nebál kněz a dominikán Česlav, když se na své cestě z Říma do rodného Polska setkal s okouzující mladou dámou, která se jmenovala Zdislava... Možná bychom se měli víc rozhlížet okolo sebe, a taky bychom uviděli spoustu zajímavých lidí, kteří sice ještě nepatří do našeho společenství, ale které náš Pán chce oslovit právě skrze Tebe i mě!

² 24. května; letos připadá na 7. neděli velikonoční (pozn. red.).